

Второ действие, петвръста картина

Улица.

Влизат Бенволио и Меркуцио.

Меркуцио. —

Как по дяволите е Ромео? —

Не се ли е прибирал тая нощ?

Бенволио. —

Не се е връщала при баща си той,
Трислужникът ми каза.

Меркуцио. —

Тая бедна

Девојка с каменна сърце го мисли,
от въздишка той ѝ ще погледне.

Бенволио. —

Пишат, роднината на Капуцери
писмо е пратила до баща му.

Меркуцио. —

Бездрого той двубои му обеква.

Бенволио. —

Ромео ѝ му отговори.

Меркуцио. —

Всеки човек, който знае да пише, може да отговори на едно писмо,

Бенволио. —

Не, не казвай, не ѝ отговори на писмото, но предизвикай, мой ѝ предизвика.

Меркуцио. —

Ухи! клетият Ромео, той е вече мъртъв! прободен от лезното око на едно бледо момиче, пронизан в ухото от една любовна песен, олучен вглед стрелцера от стрелата на сепия палък стрелец — това ли е поведът, който също ѝ е нападне Пишат?